

Slaget vid Badr – början på segrarna i barmhärtighetens månad

Slaget vid Badr – början på segrarna i barmhärtighetens månad

Muslimernas seger i det stora slaget vid Badr blev inledningen till segrarna i Ramadan – månaden av erövringar, segrar, välsignelser och upprättelse. De trosvärden och upphöjda betydelser som Ramadan bär med sig skänker muslimerna ett outtömligt tålamod, en orubblig beslutsamhet och ett mod utan gräns. När viktiga händelser i islams historia nämns – sådana som inträffade i Ramadan – är det första som dyker upp i varje muslims medvetande det stora slaget vid Badr, där muslimerna under ledning av Guds Sändebud ﷺ besegrade avgudadyrkarnas härar och Qurayshs främsta förkämpar.

Slaget vid Badr ägde rum på morgonen måndagen den 17 [Ramadan](#) år 2 e.H. Platsen var området Badr, en station där karavaner passerade på väg till och från Levanten, och som var en av de kända arabiska marknadsplatserna. Dess geografiska läge mellan Mecka och Medina, nedanför Wadi al-Safra', gjorde den strategiskt viktig.

Efter att tillstånd till jihad gavs i den medinska perioden fick muslimerna kännedom om att en stor karavan med Qurayshs rikedomar var på väg tillbaka från Levanten, ledd av Abu Sufyan ibn Harb. Profeten ﷺ uppmanade sina följeslagare att gå ut, och han skyndade sig med dem som var redo utan att vänta på invånarna i 'Awali, för att inte missa

Slaget vid Badr – början på segrarna i barmhärtighetens månad

karavanen. Därför gick muslimerna inte ut med hela sin militära styrka – de gick ut för att ta karavanen, inte för att möta Qurayshs armé.

Muslimerna var trehundra och några fler, varav drygt tvåhundrafyrtio från ansar. De hade endast två hästar och sjuttio kameler som de turades om att rida. När Abu Sufyan fick veta att muslimerna var ute efter karavanen tog han kustvägen och skickade bud till Mecka för att kalla Quraysh till försvar. Quraysh mobiliserade all sin styrka – nästan ingen stannade hemma – eftersom de såg detta som ett hot mot deras ära, prestige och ekonomi. De var omkring tusen stridande, med tvåhundra hästar.

Händelserna före slaget

Oenighet uppstod i Qurayshs armé efter att karavanen räddats. Vissa ville återvända för att undvika blodspillan och hämndspiraler, medan andra – som Abu Jahl – insisterade på att fortsätta och strida. Abu Jahls linje segrade. Qurayshs mål var inte längre att rädda karavanen, utan att straffa muslimerna, säkra handelsvägarna och visa araberna sin styrka.

När Profeten ﷺ fick veta att karavanen var trygg och att Quraysh insisterade på strid, rådgjorde han med sina följeslagare – särskilt ansar. Abu Bakr, Omar och al-Miqdad ibn ‘Amr talade väl. Sa’d ibn Mu‘adh förstod Profetens ﷺ avsikt och talade på ansars vägnar, och Profeten ﷺ glädde sig åt hans ord.

Slagets händelser och stridens början

Muslimerna nådde Badr före avgudadyrkarna. Al-Habbab ibn al-Mundir föreslog för Profeten ﷺ att placera armén vid vattnet och ha det bakom sig. Profeten ﷺ accepterade hans råd.

Profeten ﷺ pekade sedan ut platserna där vissa av Qurayshs män skulle falla och sade: ”Här kommer den och den att falla i morgon, om Gud vill.”

På morgonen av slaget ställde Profeten ﷺ upp armén i stridslinjer. Själv stannade han i ett tält (‘arish) – på Sa’d ibn Mu‘adhs råd – och ledde slaget därifrån. Han bad intensivt till sin Herre tills hans mantel föll av honom. Abu Bakr sade till honom: ”Guds Sändebud, det räcker med din bön till din Herre – Han kommer att uppfylla sitt löfte till dig.” Då uppenbarade Gud: **”När ni bad er Herre om hjälp, svarade Han: ’Jag ska sända er tusen änglar, följande varandra.’”** (al-Anfal 9)

Slaget vid Badr – början på segrarna i barmhärtighetens månad

Profeten ﷺ gick ut och sade: **"Hären kommer att besegras och vända ryggen."** (al-Qamar 45)

Profeten ﷺ kastade grus mot avgudadyrkarna, och Gud sade: **"Du kastade inte när du kastade – det var Gud som kastade."** (al-Anfal 17)

Striden började med att Otba ibn Rabi'a, hans son al-Walid och hans bror Shayba trädde fram och utmanade till envig. Tre unga män från ansar gick ut, men Quraysh vägrade och krävde sina egna släktingar. Profeten ﷺ befallde då 'Ali ibn Abi Talib, Hamza ibn 'Abd al-Muttalib och Obayda ibn al-Harith att gå ut. Hamza dödade Otba, 'Ali dödade Shayba, och Obayda och al-Walid sårade varandra svårt. 'Ali och Hamza dödade sedan al-Walid och bar bort Obayda.

Quraysh påverkades starkt av envigens utgång och gick till anfall. Profeten ﷺ hade beordrat muslimerna att skjuta pilar tills fienden kom nära.

Stridens klimax och seger

Gud sände änglar för att stödja muslimerna. Han sade:

"När ni bad er Herre om hjälp, svarade Han: 'Jag ska sända er tusen änglar, följande varandra.' Detta gjorde Gud endast som ett glädjebud och för att era hjärtan skulle bli trygga. Segern kommer endast från Gud – den Allsmäktige, den Vise." (al-Anfal 9-10)

Sjuttio avgudadyrkare dödades – bland dem de som Profeten ﷺ hade pekat ut dagen innan, och ingen föll på fel plats. Bland de dödade fanns Qurayshs främsta ledare:

- Abu Jahl ('Amr ibn Hisham) – dödad av två unga män från ansar, och slutligen av 'Abdullah ibn Mas'ud
- Umayya ibn Khalaf – dödad av [Bilal](#) och en grupp ansar
- Otba ibn Rabi'a och andra.

Profeten ﷺ befallde att de döda kastades i en av Badrs brunnar. Sjuttio män från Quraysh togs till fånga. Resten flydde och lämnade rikligt med krigsbyte.

Muslimerna förlorade fjorton martyrer.

Slagets resultat

- Muslimernas styrka blev etablerad och fruktad i hela Arabiska halvön.
- Profetens ﷺ ställning i Medina stärktes.
- Islams stjärna steg och dess fiender vågade inte längre visa sin fiendlighet öppet – därför uppstod hyckleriet.
- Muslimernas tillit till Gud och Hans Sändebud ökade.
- Många av Qurayshs avgudadyrkare antog islam.
- Muslimerna i Mecka fick nytt hopp och stärktes i sin tro.

Muslimerna vann militär erfarenhet, nya krigsmetoder och stor berömmelse både inom och utanför Arabiska halvön. Quraysh led en förödande förlust – inte bara militärt, utan även moraliskt. Med förlusten av sina främsta ledare förlorade Quraysh sin prestige och sin ställning i Hijaz.

Slaget vid Badr, trots sin ringa storlek, blev ett avgörande slag i islams historia. Gud kallade det:

”Dagen för avgörandet (al-Furqan), dagen då de två härarna möttes.”
([al-Anfal](#) 41)

Gud skiljde därmed mellan sanning och falskhet, upphöjde tron och förnedrade avgudadyrkan, och gav seger åt sin Profet och hans följe.

Källor

- al-Tabari, *Tarikh al-Umam wa-l-Muluk*, 2/404.
- ‘Ali Muaammad al-Sallabi, *al-Sira al-Nabawiyya*, s. 553–590.
- Muaammad Al ‘Abid, *Hadith al-Qur’an ‘an Ghazawat al-Rasul* ﷺ, 99–1/91.
- Maamud Shit Khattab, *Ghazwat Badr al-Kubrá al-Hasima*, s. 23–24.
- Muslim, *Saaia Muslim*, ”Boken om jihad och expeditioner”.
- Mahdi Rizqallah Aamad, *al-Sira al-Nabawiyya ‘alá Daw’ al-Masadir al-Asliyya*.
- Yaqut al-Hamawi, *Mu‘jam al-Buldan*, 1/357.
- [islam.se](#) , [Bilal.se](#)